

Miloš Šejn

Miloš Sejn

narozen 10. 8. 1947 v Jablonci nad Nisou
absolvent FFUK v Praze (1975)
práce z let 1984 — 1988
Malá výstavní síň OKS v Liberci
10. listopadu — 4. prosince 1988

samostatné výstavy:

Galerie mladých v Brně, 1982
Divadlo hudby, Olomouc 1982
Dům umění města Brna 1986
KS Blatiny, Praha 1987

účast na výstavách:

Aktuální fotografie, Moravská galerie v Brně 1982
Možnosti dotyku, Výstavní síň SKP, Rokycany 1984
Nature, Pécsi galéria, Pécs 1985
Künstlerbücher — Buchobjekte,
Universitätsbibliothek, Oldenburg 1986
Drawing '86, Pécsi galéria, Pécs 1986
I. International Biennial of Paper Art,
Leopold-Hoesch-Museum, Düren 1986
Okamžik, Moravská galerie v Brně 1987
IV. International Triennale of Drawing, Wrocław 1988
Krajina Českého ráje, Krajská galerie v Hradci
Králové 1988
Drawing '88, Pécsi galéria, Pécs 1988
Příroda jinak, Klášter Plasy 1988

Práce nalezenými pigmenty, interakce s krajinou,
vrch Zebín 1986
*Found pigments activity, interaction with landscape,
Zebín Hill 1986*

Na přebalu / *On the cover:*
Záznamy Kamenem o kámen, situace v krajině 1984
*Recordings With Stone on Stone,
situation in landscape 1984*

Tvorba Miloše Šejna je motivována i určována potřebou artikulovat vzájemnost přírodního a lidského, učinit komunikovatelným jeho osobní vztah k přírodě a dát mu obecnější platnost. Příroda je pro umělce kvalitou i hodnotou absolutní a on do ní vstupuje nikoliv jako pozorovatel, ale jako účastník. V starších Šejnových dílech byla patrná snaha formalizovat vnímané přírodních situací a procesů, třeba v prekonceptuálních fotografických sériích, počínajících již kolem roku 1962, ale také v tak oprostěných, „odestetizovaných“ činnostech jako jsou sběry přírodních pigmentů z různých míst či barvení kusů textilií (posléze adjustovaných jako obrazy) v železité vodě nebo bahnisku některé lokality. Umělec se ale nikdy nepodřizoval konceptualistické striktnosti, stejně důležitým rysem jeho práce je aktivní uplatňování vlastní fyzické, doslova tělové přítomnosti. Mnohé z jeho fotografických sérií byly de facto subjektivním dokumentem putování (které u nás asi jako první tematizoval), jiné vznikaly jako jakési korelace přírodního děje a lidského pohybu (Zebín a Měsíc, 1982) nebo dokumentovaly expresivní osvětlování a „zviditelňování“ prostoru jeskyně ohněm (Mažarná, 1982; Pekárna, 1986) a tak zároveň odkazovaly k pravěkým osídlením těchto míst i k rituálům jejich tehdejších obyvatel. Ještě výraznější je tělový aspekt v řadě realizací na papíře, vznikajících od roku 1982, ať již mají podobu knlí či velkých kreseb. Záznamy Kamenem o kámen byly zrovna tak tělové akcí jako stopou přírodního materiálu in situ, rozměrné kresby, v nichž je otisk (třeba skály, části potoka apod.) kombinován se záznamy, prováděnými přírodními pigmenty, nalezenými na stejném místě, jsou reportem subjektivní, spontánní akce i danosti prostředí. Tyto práce na papíře, někdy ještě v ateliéru konfrontované s artificijní strukturou geometrické, lineární kresby, stejně jako nejnovější realizace na pruzích textilu, mají určité morfologické podobnosti s některými projevy neoexpresivní či postmodernistické malby. Myslím ale, že je to právě jen podobnost, i když mimořádně zajímavá. Východiska, smysl a záměr Šejnovy tvorby jsou jiná. Skutečně blízcí jsou mu ti postkonceptuální tvůrci, kteří si našli nezaměnitelnou podobu artikulace lidské přítomnosti v přírodě, ať je to Hamish Fulton s lyrickými, subjektivním dokumentováním putování, Wolfgang Laib s rituálovým sbíráním a výstavní prezentací takřka nehmotných rostlinných pylů či Milan Maur, přesně zaznamenávající detaily přírodních procesů, odehrávajících se ve vymezeném prostoru, počínaje proměnou stínu a konče třeba průlety ptáků. Šejnovy poslední záznamy, to jsou jakési rudimentární znaky krajiny, formované v bezprostřední interakci s ní. Nad dílem těchto autorů se nám vybaví slovo, které není v současném umění příliš oblíbené — pokora. Snad bychom měli správněji říci aktivní pokora, nevyulující uplatnění umělceova subjektu při vzniku díla, pokora jako předpoklad i součást partnerství člověka a přírody.

JÍŘÍ VALOCH

The creation of Miloš Šejn is motivated and determined by his need to articulate the reciprocity of the natural and the human, to make his personal relation to nature more communicable and to give it a more common validity. Nature is for the artist an absolute quality and value and he enters it not as observer, but as participant. In Šejn's older works is the tendency to formalize the perception of natural situations and processes, say in preconceptual photographic series, beginning already about 1962, but also in freed „disaestheticized“ activities as for example collecting natural pigments from various places or dyeing pieces of textile [in the end adjusted like pictures] in the ferrous water or slump of some locality. But the author never succumbed to conceptualist strictness, an equally important feature of his work is the active application of his physical, verbatim his body presence. Many of his photographic series were in fact a subjective document of wandering [which he probably was the first to actualize in our country], other arose as a kind of correlation of natural processes and human movements (Zebín Hill and the Moon, 1982), or they documented the expressive lighting and visualizing of cave spaces by fire (Mažarná, 1982; Pekárna, 1986), thus at the same time referring to the ancient settlement in these places as well as to the rituals of their inhabitants of that time. The body aspect is even more important in a series of realizations on paper since the year 1982, either in form of books or large drawings. Recordings With Stone on Stone were a body action as well as the trace of natural material in situ, large drawings in which the print [of a rock, a brook etc.] is combined with natural pigments found in the same place, are a report of a subjective, spontaneous action and the given facts of the milieu. These works on paper, sometimes in the studio confronted with the artificial structure of a geometrical linear drawing, and the latest realizations on textile bands have certain morphologic similarities with some neoexpresive or postmodernist paintings. I think, however, that it is really only a similarity, even though a very interesting one. The starting points, the sense and the aim of Šejn's work are different. Really near he stands to those postconceptual artists who have found the unexchangeable form of human presence in nature, as Hamish Fulton with his lyrical, subjective documentation of wandering, Wolfgang Laib with his ritual collecting and presenting in exhibitions almost immaterial pollen of plants, or Milan Maur precisely documenting details of natural processes taking place in a limited space, beginning with changing shadows and ending, say, with bird flights. Šejn's latest documentations are a kind of rudimentary sings of landscape, formed in direct interaction with it. Over the creation of these artists a word comes to our mind which is not too much of a favourite in contemporary art — it is the word humility. We might more correctly say an active humility not excluding the participation of the artist's subject in the realization of the work, humility as presupposition and part of the partnership of Man and Nature.

JÍŘÍ VALOCH

Vodopád Javoří potok v Krkonoších 18. 7. 1987
nalezené pigmenty na papíře, délka 11,8 m
Waterfall Maple Brook in The Giant Mountains
18/7/1988
found pigments on paper, 11,8 m long

Na následujících dvou stranách / On two next pages:
Stopy železa, 1987
nalezené pigmenty na textilu, detail a instalace
Vestiges of Iron, 1987
found pigments on textile, detail and installation

